Istoria ascunsă a versetului patruzeci — numărul șaisprezece

Al doilea vai — Partea a treia

Jeff Pippenger
2026-06-18

Logica lui Jones

Logica lui Jones, potrivit căreia primul înger din Apocalipsa paisprezece nu poate fi separat de următorii doi îngeri, este neclintită. Identificarea de către el a legăturii structurale dintre acei trei îngeri și îngerii trâmbițelor este absolut incontestabilă. Accentul său a fost, fără îndoială, asupra celor trei îngeri din Apocalipsa paisprezece, însă logica aplicării lor ca „inseparabili" este la fel de valabilă pentru toți îngerii care i-au precedat.

Kwa kuwa alikuwa akielekeza mkazo wake kwa malaika watatu wa Ufunuo kumi na nne, hakuendeleza mantiki yake mwenyewe hadi hitimisho lake la mwisho. Hatimaye, mantiki aliyoitumia kuunganisha tarumbeta za ole ya tano, ya sita, na ya saba na malaika watatu wa Ufunuo kumi na nne, pia ilijumuisha kuchukua mfululizo wa tarumbeta kurudi nyuma hadi kwa wa kwanza wa wale malaika saba wa tarumbeta.

> Şi am văzut pe cei şapte îngeri care stau înaintea lui Dumnezeu; şi li s-au dat şapte trâmbiţe. … Şi cei şapte îngeri, care aveau cele şapte trâmbiţe, s-au pregătit să sune. Apocalipsa 8:2, 6.

Seria îngerilor începe cu cei „șapte" îngeri ai trâmbițelor, iar șirul îngerilor din Apocalipsa începe cu prima trâmbiță și merge până la avertizarea celui de-al treilea înger cu privire la semnul fiarei. Jones are dreptate când identifică o distincție între primele patru trâmbițe și ultimele trei trâmbițe ale vaiurilor, căci această structură profetică de „patru și trei" se găsește, de asemenea, în biserici și în peceți. Faptul că aceasta este întemeiată pe trei martori în cartea Apocalipsei le îngăduie celor care aleg să vadă că șapte, ca simbol, conține de asemenea patru ca simbol și trei ca simbol.

O Legătură Divină

Ceea ce am identificat în ultima perioadă este faptul că primul și al doilea înger din Apocalipsa paisprezece sunt împuterniciți de o profeție de timp despre Islam, a primei și a celei de-a doua nenorociri, și că împuternicirea celui de-al treilea înger se realizează prin împlinirea celei de-a treia nenorociri la 11 septembrie. Aplicarea lui Jones identifică, (deși el nu a formulat punctul meu de vedere), că fiecare înger, de la primul înger al trâmbiței din Apocalipsa opt până la îngerul trâmbiței celei de-a treia nenorociri din Apocalipsa unsprezece, este legat în mod inseparabil de cei trei îngeri din Apocalipsa paisprezece. Ei sunt simboluri în cadrul aceleiași linii profetice. Ei trebuie recunoscuți ca atare pentru a înțelege diferitele roluri pe care le reprezintă fiecare dintre îngeri. Așadar, după cum cele șapte biserici, peceți și trâmbițe reprezintă șapte și, de asemenea, simbolul lui patru și trei în cadrul simbolismului general al lui șapte (biserici, peceți și trâmbițe), linia îngerilor, de la primul dintre cei șapte îngeri ai trâmbiței și până la cel de-al treilea înger,

trebuie privită ca un întreg. Aceasta identifică o linie de unsprezece îngeri.

Cei trei îngeri din Apocalipsa paisprezece reprezintă solia de avertizare a milleriților, care a anunțat deschiderea judecății, iar apoi solia de avertizare a celor o sută patruzeci și patru de mii, care anunță încheierea judecății.

Cele șapte trâmbițe reprezintă puteri pe care Dumnezeu le-a folosit în mod providențial pentru a aduce judecata asupra națiunilor care au impus închinarea la soare.

Primele patru trâmbițe identifică prăbușirea progresivă a Romei Occidentale până în anul 476.

Al cincilea și al șaselea indică prăbușirea Romei Răsăritene din 1449 până în 1453.

Cele din urmă trei trâmbițe reprezintă islamul celor trei vaiuri.

Îngerul din Apocalipsa zece este Hristos, care Se coboară pentru a împuternici mișcarea de la început, iar El Se coboară din nou în Apocalipsa optsprezece, pentru a împuternici mișcarea de la sfârșit.

A șaptea trâmbiță a început să sune la 22 octombrie 1844, la deschiderea judecății, care este Ziua Ispășirii antitipică. Trâmbița Jubileului trebuia să sune în Ziua Ispășirii. Prin urmare, la judecată răsună două trâmbițe: trâmbița Jubileului și a șaptea trâmbiță.

> Și să faci să răsune trâmbița jubileului în ziua a zecea a lunii a șaptea; în ziua ispășirii să faceți să răsune trâmbița în toată țara voastră. Și să sfințiți anul al cincizecilea și să vestiți slobozirea în toată țara pentru toți locuitorii ei: acesta să fie pentru voi un jubileu; și fiecare să se întoarcă la moșia sa și fiecare să se întoarcă la familia sa. Anul al cincizecilea să vă fie un jubileu: să nu semănați, nici să nu seceraţi ceea ce crește de la sine în el, nici să nu culegeți strugurii viei voastre netăiate. Levitic 25:9–11.

Contextul care identifică împrăștierea lui Israel pentru „șapte vremi”, aflată în chiar capitolul următor din Levitic, este prezentat în versetele care conduc la porunca de a suna trâmbița jubileului în Ziua Ispășirii.

> Vorbește copiilor lui Israel și spune-le: Când veți intra în țara pe care v-o dau, țara să țină un sabat pentru Domnul. Șase ani să-ți semeni ogorul și șase ani să-ți tai via și să-i strângi roadele; dar în al șaptelea an să fie pentru țară un sabat de odihnă, un sabat pentru Domnul: să nu-ți semeni ogorul și să nu-ți tai via. Ceea ce va răsări de la sine din secerișul tău să nu seceri și strugurii viei tale netăiate să nu-i culegi; căci este un an de odihnă pentru țară. Și sabatul țării vă va sluji ca hrană: ție, robului tău și roabei tale, simbriașului tău și străinului care locuiește cu tine, precum și vitelor tale și fiarelor care sunt în țara ta; tot venitul ei să le fie de hrană. Și să-ți numeri șapte sabate de ani, de șapte ori câte șapte ani; și vremea celor șapte sabate de ani să-ți fie de patruzeci și nouă de ani. Leviticul 25:2–8.

Când Miller a recunoscut, în capitolul douăzeci și șase, judecata împotriva lui Israel pentru călcare odihnei de sabat a țării, el a aplicat principiul că o zi reprezintă un an și a descoperit că un an are trei sute șaizeci de zile și că șapte ori trei sute șaizeci însemnau două mii cinci sute douăzeci de ani de pedeapsă pentru călcarea legământului. Acesta a fost primul adevăr profetic pe care l-a

descoperit. El constituie temelia adevărurilor care au alcătuit temelia pe care Hristos a așezat-o prin lucrarea lui Miller. Trâmbița Jubileului este o vestire a izbăvirii și a libertății.

Al șaptelea trâmbiță este Islamul celui de-al treilea vai.

> Dar în zilele glasului celui de-al șaptelea înger, când va începe să sune din trâmbiță, taina lui Dumnezeu se va sfârși, după cum a vestit robilor Săi, prorocii. Apocalipsa 10:7.

A șaptea trâmbiță a islamului este un adevăr profetic exterior, iar trâmbița Jubileului este adevărul profetic interior al îndreptățirii prin credință — eliberarea de păcat, care, potrivit sorei White, este al treilea înger în adevăr. În perioada în care răsună a șaptea trâmbiță, taina lui Hristos în voi, nădejdea slavei, va fi desăvârșită, pe măsură ce Hristos își unește dumnezeirea Sa cu omenirea celor o sută patruzeci și patru de mii. Cei care vor primi atunci sigiliul lui Dumnezeu vor proclama un mesaj de avertizare de trâmbiță, reprezentat ca al treilea vai și, de asemenea, ca avertizarea celui de-al treilea înger. Al treilea vai împuternicește mesajul celui de-al treilea înger atunci când îngerul care nu este nimeni altul decât Isus Hristos coboară cu un mesaj în mâna Sa.

Când identificăm că a fost o profeție de timp a celui dintâi și a celui de-al doilea vai care a dat putere soliei primului înger, și o profeție a celui de-al treilea vai care dă putere soliei celui de-al treilea înger, identificăm trâmbițele ca fiind „judecăți aduse asupra Romei ca răspuns la impunerea duminicii”. Aceste judecăți providențiale, în mod deosebit ultimele trei trâmbițe de vai, se aliniază și sunt paralele cu solia de avertizare a celor trei îngeri din Apocalipsa paisprezece. Două vaiuri și doi îngeri în istoria millerită, iar cel de-al treilea vai și cel de-al treilea înger în istoria celor o sută patruzeci și patru de mii. În istoria de început a primului și a celui de-al doilea înger, solia despre deschiderea judecății a fost împuternicită de o împlinire a Islamului în primul și al doilea vai. În istoria de încheiere a celui de-al treilea înger, solia care anunță încheierea judecății a fost împuternicită de o împlinire a Islamului în cel de-al treilea vai.

Ārambhā un samāpti kī śaktidāyaka adhikār-pradāna Prakāśitavākya 10 aur 18 ke us svargadūt dvārā pratinidhit kiyā gayā thā, “jo Yīśu Masīh se kam koī vyakti na thā.” Islām kā bāhya sandesh aur nyāy kā āntarik sandesh tīsre hāy ke bāhya turhī-sandesh hain, aur nyāy kā āntarik sandesh tīsre svargadūt kī turhī hai. Islām kī bāhya turhī pachchīs sau bīs varṣon kī bhaviṣyavāṇī hai, aur tīsre svargadūt kī āntarik turhī teis sau varṣ hain. Donoṃ mṛtoṃ ke nyāy ke ārambh par āe aur dhvanit hue, aur donoṃ jīvitoṃ ke nyāy ke ārambh par phir se āe.

អង្គទូតនៃវិវរណៈ ជំពូក ១០ បានចុះមកនៅថ្ងៃទី ១១ ខែសីហា ឆ្នាំ ១៨៤០
ក្នុងការបំពេញព្រះបន្ទូលទំនាយអំពីសាសនាអ៊ីស្លាម ហើយដោយការធ្វើដូច្នោះ
អង្គទូតនោះបានជានិមិត្តរូបនៃការចុះមករបស់អង្គទូតនៃវិវរណៈ ជំពូក ១៨
ដោយមានការបំពេញព្រះបន្ទូលទំនាយអំពីសាសនាអ៊ីស្លាមមួយ។
ការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះលើការបះបោរនៃច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យនៅឆ្នាំ ៣២១
ហើយបន្ទាប់មកម្តងទៀតនៅឆ្នាំ ៥៣៨ ត្រូវបានតំណាងដោយត្រែប្រាំមួយដំបូង ហើ
យការជំនុំជម្រះរបស់ទ្រង់ចំពោះការបះបោរនៃច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យដែលនឹងមកដល់ឆាប់ៗនេ
ះ ត្រូវបានតំណាងដោយត្រែទីប្រាំពីរ ដែលជាវេទនាទីបី ហើយក៏ជាទេវតាទីបីផងដែរ។
សារព្រមានអំពីការចាប់ផ្តើមនៃការជំនុំជម្រះនៅថ្ងៃទី ២២ ខែតុលា ឆ្នាំ ១៨៤៤
និងសារព្រមានអំពីការជំនុំជម្រះលើមនុស្សរស់នៅថ្ងៃទី ៩/១១

ទាំងពីរត្រូវហានបរទានអំណាចដោយអង្គទូតទីបុរាំពីរ តាមលំដាប់ដែល Jones ហានដាក់បង្ហាញ។ អង្គទូតតុរបែុរាំមួយរូបនៅក្នុងជំពូក ៨ និង ៩ បន្ទាប់មកនៅក្នុងជំពូក ១០ អង្គទូតមួយអង្គហានចុះមក ដែលមិនមនែជាបុគ្គលអន់ជាងពរុះយស្ជូវគ្រីសទ្ទ្ធើយ។ ទ្ធរង់ជាអង្គទីបុរាំពីរនៅក្នុងលំដាប់នអែង្គទូតទាំងឡាយ ដែលត្រូវហានបន្តតាមក្ករោយនៅក្នុងជំពូក ១១ ដោយវទេនាទីបី ដែលជាតុរទីបុរាំពីរ ដែលហានចាប់ផ្តតើមបន្លីឡើងនៅឆ្នាំ ១៨៤៤ ប៉ុន្តជែាអង្គទីបុរាំបីនៅក្នុងស៊ីរីនអែង្គទូតដែលនាំទៅកាន់អង្គទូតទីបុរាំបួន ទីដប់ និងទីដប់មួយ នៅក្នុងវិវរណ: ជំពូក ១៤។

Al treilea mesaj îngeresc nu poate fi izolat de mesajele primului și celui de-al doilea înger, dar nici nu poate fi separat de cele șapte trâmbițe ale judecății lui Dumnezeu asupra apostaziei. Primele patru trâmbițe ale judecății, din capitolul opt al Apocalipsei, identifică prăbușirea progresivă a Romei de Apus după prima lege duminicală a lui Constantin, din anul 321, și au început odată cu împărțirea imperiului de către el în răsărit și apus, în anul 330.

> "Atunci când națiunea noastră, în consiliile sale legislative, va adopta legi pentru a constrânge conștiințele oamenilor în privința drepturilor lor religioase, impunând păzirea duminicii și exercitând putere opresivă împotriva acelora care păzesc Sabatul zilei a șaptea, legea lui Dumnezeu va fi, în toate privințele esențiale, făcută fără putere în țara noastră; iar apostazia națională va fi urmată de ruina națională." Review and Herald, 18 decembrie 1888.

Principiul apostaziei naționale care aduce ruină națională s-a manifestat asupra națiunii lui Constantin, începând cu primele patru trâmbițe care au dus Roma Apuseană la sfârșitul ei în anul 476. Roma Răsăriteană a ajuns la sfârșitul ei în 1453, deși, din punct de vedere profetic, își pierduse suveranitatea națională la 27 iulie 1449. Spre deosebire de Babilon, care a fost răsturnat într-o singură noapte, Roma, atât cea apuseană, cât și cea răsăriteană, a fost adusă la sfârșitul ei în mod progresiv. Prăbușirea Romei Apusene sub primele patru trâmbițe, până în anul 476, reprezintă prăbușirea Statelor Unite sub patru trâmbițe, care, la un anumit nivel, reprezintă cele patru generații ale Statelor Unite ce încep în 1798 și se încheie la legea duminicală. Aceste patru generații sunt paralele cu cele patru generații ale adventismului, care sunt paralele cu primele patru biserici din Apocalipsa 2, și cu cele patru urâciuni progresive din Ezechiel capitolul 8 și cu cele patru valuri de lăcuste din cartea lui Ioel.

> Căci aşa zice Domnul Dumnezeu: Cu cât mai mult când voi trimite asupra Ierusalimului cele patru judecăţi cumplite ale Mele: sabia, şi foametea, şi fiara rea, şi ciuma, ca să nimicesc din el om și dobitoc? Ezechiel 14:21.

A cincea și a șasea trâmbiță au doborât Roma de Răsărit, iar Roma de Răsărit, în relația profetică față de Roma de Apus, reprezintă statul. Roma de Apus reprezintă biserica. Roma de Apus reprezintă, de asemenea, Statele Unite, care sunt cucerite mai întâi, așa cum a fost și Roma de Apus.

> „Pe măsură ce America, țara libertății religioase, se va uni cu Papalitatea în constrângerea conștiinței și în silirea oamenilor să cinstească sabatul cel fals, popoarele din fiecare țară de pe

glob vor fi conduse să urmeze exemplul ei.” Testimonies, volumul 6, 18.

Primele patru trâmbițe reprezintă cele patru generații ale istoriei americane, iar când Statele Unite cad, țara slăvită din versetul patruzeci și unu al capitolului unsprezece din Daniel tocmai a căzut, iar următorul obstacol este Egiptul, un simbol al celorlalte națiuni ale lumii. Națiunile Unite, care sunt cei zece împărați, se învoiesc apoi să dea papalității cea de-a șaptea împărăție a lor, pentru „puțină vreme — un ceas”, în Apocalipsa șaptesprezece. Aceasta are loc la ospățul de ziua de naștere a lui Irod, când el făgăduiește jumătate din împărăția sa. La ospățul de ziua de naștere a lui Irod, în acel ceas apare scrierea pe tencuiala zidurilor, iar Belșațar este ucis. Acel ceas sosește la legea duminicală și continuă până la încheierea timpului de probă al omenirii. A șaptea împărăție este cucerită, așa cum este preînchipuit prin distrugerea zidurilor Constantinopolului, care au căzut în 1453. De la legea duminicală din Statele Unite, așa cum este preînchipuită prin 1449, până la căderea Constantinopolului în 1453, sunt patru ani simbolici. Papalitatea și-a primit rana de moarte în 1798.

În Daniel 11:40, papalitatea a căzut în 1798, la vremea sfârșitului. Apoi, împăratul de la miazăzi a căzut în 1989, la vremea sfârșitului. Statele Unite cad în versetul 41, iar Egiptul cade în versetul 42, iar papalitatea ajunge la a doua și ultima sa cădere în versetul 45.

> „Din ridicarea și căderea națiunilor, așa cum sunt făcute clare în cărțile lui Daniel și Apocalipsa, trebuie să învățăm cât de lipsită de valoare este simpla slavă exterioară și lumească. Babilonul, cu toată puterea și măreția lui, asemenea cărora lumea noastră nu a mai văzut niciodată de atunci — putere și măreție care, pentru oamenii acelei vremi, păreau atât de stabile și de durabile — cât de deplin a trecut el! Ca „floarea ierbii”, a pierit. Iacov 1:10. Așa a pierit împărăția medo-persană, și împărățiile Greciei și Romei. Și astfel piere tot ceea ce nu-L are pe Dumnezeu drept temelie. Numai ceea ce este legat de planul Său și exprimă caracterul Său poate dăinui. Principiile Sale sunt singurele lucruri statornice pe care le cunoaște lumea noastră.” Profeți și regi, 548.

Căderea Statelor Unite (prorocul mincinos) din versetul patruzeci și unu a fost prefigurată prin 1449, iar căderea Egiptului (balaurul) din versetul patruzeci și doi a fost prefigurată prin 1453, iar papalitatea (fiara) ajunge la sfârșitul ei, fără să fie nimeni care să-i vină în ajutor, așa cum a fost prefigurat prin 1798. Prorocul mincinos și balaurul sunt doborâți de puteri-trâmbiță, iar fiara este doborâtă de o putere a balaurului.

ቁጥር አራት የመንግሥት መፍረስ ምልክት ነው። የእስክንድር መንግሥት ወደ አራት መንግሥታት ተበታተነ፤ ግብፅም በአራተኛው ትውልድ በቀይ ባሕር ወደቀች፤ እስራኤልም በሕዝቅኤል ምዕራፍ ስምንት በተጠቀሰው አራተኛ አስጸያፊ ነገር ፀሐይን እየሰገደች ናት። በምድር አውሬው ውስጥ ያሉት የፕሮቴስታንትነትና የሪፐብሊካንነት አራቱ ትውልዶች በ1798 ጀመሩ ለሁለቱም ቀንዶች በቅርብ የሚመጣው የእሁድ ሕግ ጋር ያበቃሉ። የሕዝቅኤል በኢየሩሳሌም ላይ ያሉት አራቱ ከባድ ፍርዶች በዩናይትድ ስቴትስ ላይ ያሉትን አራት ፍርዶች ያብራራሉ፤ እነዚህም በመጽሐፍ ቅዱስ ትንቢት ስድስተኛው መንግሥት ላይ ያሉት አራቱ ፍርዶች፣ በመጽሐፍ ቅዱስ ትንቢት ሰባተኛው መንግሥት ግማሽ መንግሥታቸውን ለጳጳሳት አገዛዝ ለመስጠት በ1453 እስከ 1449 ባሉት አራት ዓመታት የሚስማሙበትን ነገር ይወክላሉ፤ ይህም የጢሮስ ጋለሞታ የምትገዛበት የቤተ ክርስቲያንና የመንግሥት ግንኙነት ነው።

Cei patru ani, de la 1449 până la 1453, reprezintă dispariția celei de-a șaptea împărății la legea duminicală și, de asemenea, reprezintă perioada dispariției celei de-a opta împărății de la legea duminicală până la încheierea timpului de probă. Cucerirea Egiptului, care este lumea și totodată balaurul care este dat papalității, constituie un fractal la începutul perioadei simbolizate de cei patru ani, de la 1449 până la 1453. Aceasta identifică căderea Constantinopolului la legea duminicală și apoi din nou atunci când Mihail Se ridică. Când Mihail Se ridică, cele patru îngeri sunt pe deplin dezlegați, potrivit inspirației.

> „Am văzut că cei patru îngeri vor ține cele patru vânturi până când lucrarea lui Isus va fi încheiată în sanctuar, iar apoi vor veni cele șapte plăgi de pe urmă.” Early Writings, 36.

Patru diviziuni ale împărăției lui Alexandru, patru trâmbițe asupra Romei de Apus, patru vânturi dezlănțuite asupra Romei de Răsărit, patru judecăți cumplite asupra Ierusalimului, patru vânturi dezlănțuite când papalitatea ajunge la sfârșitul ei fără ca cineva să-i vină în ajutor. Având înaintea noastră aceste simboluri profetice, vom considera a doua vaietate în contextul aplicării ei la legea duminicală care va veni în curând.

Consiliul de la Florența

În 1439, la Conciliul de la Florența (numit și Unirea de la Florența), reprezentanții Bisericii Ortodoxe Răsăritene (conduși de împăratul bizantin Ioan al VIII-lea Paleologul și de Patriarhul Constantinopolului) au semnat un decret formal de unire cu Biserica Romano-Catolică. Ei au fost de acord să-l recunoască pe Papa de la Roma drept capul (autoritatea supremă) al întregii Biserici.

> Căci bărbatul este capul femeii, după cum și Hristos este capul Bisericii; și El este Mântuitorul trupului. Efeseni 5:23.

Crezul de la Niceea

Imperatorul și Patriarhul au acceptat „clauza Filioque” din Crezul de la Niceea, care reprezenta o adăugire la Crezul de la Niceea, susținând că Duhul Sfânt purcede de la Tatăl și de la Fiul. Crezul de la Niceea este una dintre cele mai importante și mai larg folosite mărturisiri din istoria credinței catolice. Crezul de la Niceea este un rezumat formal al credințelor fundamentale catolice. El a fost redactat inițial pentru a apăra adevărul cu privire la cine este Isus Hristos. În anul 325, a izbucnit o controversă majoră, deoarece un preot numit Arie învăța că Isus a fost creat de Dumnezeu Tatăl și nu era pe deplin Dumnezeu.

Emperorem Constantine Primum Concilium Nicaenum convocavit ut quaestio dirimeretur. Concilium vehementer affirmavit Iesum plene Deum esse, “eiusdem substantiae” ac Patrem. Symbolum postea in Concilio Constantinopolitano anno 381 ampliatum est. Hoc loco animadvertendum est Symbolum Nicaenum in historia Constantini primi constitutum esse, atque id quaestionem futuram esse pro ultimo Constantino, qui fuit Constantinus undecimus, ultimus Imperator orientalis Imperii Byzantini. Constantinus Magnus, qui primus fuit, in prophetia biblica saepius tamquam argumentum proponitur. Is est princeps in initio imperii orientis atque ideo principem in fine imperii orientis typificat. Quod Symbolum Nicaenum elementum sit utriusque

historiae, et initii et finis, a studiosis prophetiae animadvertendum est, si principium alpha et omega intellegunt.

Leta 381 je bila nicejska veroizpoved posodobljena z naukom o vicah, z naukom o evharistiji ter s sprejetjem uporabe nekvašenega kruha za evharistijo, kar je bila latinska praksa. Veroizpoved iz leta 381 je sprejela tudi katoliško razumevanje izvirnega greha in posmrtnega življenja. Končala se je s to ključno vrstico: »Prav tako določamo, da ima sveti apostolski sedež in rimski papež primat nad vsem svetom ter da je resnični Kristusov namestnik.«

La Conciliul de la Florența a fost semnată o altă versiune actualizată la 6 iulie 1439, cu 14 ani înainte ca Constantinopolul să cadă în mâinile turcilor otomani, în 1453. Unirea a fost semnată sub o puternică presiune politică. Imperiul Bizantin era disperat să primească ajutor militar din partea Occidentului împotriva otomanilor aflați în înaintare. Când delegații greci s-au întors acasă, acordul a fost respins cu fermitate de majoritatea clerului, a călugărilor și a oamenilor de rând din Răsărit. Cei mai mulți dintre episcopii care l-au semnat și-au retras ulterior sprijinul. Unirea nu a fost niciodată pusă pe deplin în aplicare și a fost repudiată în mod oficial de Biserica Ortodoxă Răsăriteană în anii următori. Până în momentul căderii Constantinopolului, în 1453, unirea se prăbușise deja în mod efectiv. Ea este adesea descrisă de istorici drept o unire politică ce a eșuat din cauza unei profunde rezistențe teologice, culturale și populare.

În cadrul Primului Conciliu de la Niceea din anul 325 a fost adoptat Crezul de la Niceea. Acesta este marcat cu cinci ani înainte de anul 330, când s-au încheiat cei 360 de ani din Daniel 11, versetul 24, reprezentați ca o „vreme”.

> El va intra în pace chiar și în locurile cele mai roditoare ale provinciei; și va face ceea ce n-au făcut nici părinții săi, nici părinții părinților săi; va împărți între ei prada, jaful și bogățiile; da, își va pune la cale planurile împotriva fortărețelor, dar numai pentru o vreme. Daniel 11:24.

Anul 31 î.Hr. și anul 330 marchează amândouă „vremea hotărâtă” din versetele douăzeci și șapte și douăzeci și nouă ale capitolului unsprezece din Daniel.

> Și inima amândurora acestor împărați va fi pusă pe a face rău, și vor spune minciuni la aceeași masă; dar nu vor izbuti, căci sfârșitul va fi tot la vremea hotărâtă. … La vremea hotărâtă se va întoarce și va veni spre miazăzi; dar nu va mai fi ca mai înainte sau ca mai pe urmă. Daniel 11:27, 29.

Începutul (330) și sfârșitul (1449–1453) liniei profetice a Romei de Răsărit sunt reprezentate de primul și ultimul împărat Constantin. Alfa și omega liniei profetice a Romei de Răsărit, numită Imperiul Bizantin, sunt legate de încheierea celor trei sute șaizeci de ani ai Romei Imperiale, care a domnit în mod suprem de la bătălia de la Actium din 31 î.Hr. până în anul 330, iar apoi mai departe până în 1453. Înainte de bătălia de la Actium din 31 î.Hr., Marcu Antoniu și Augustus Cezar au rostit minciuni la aceeași masă, care n-au prosperat. Înainte de anul 330, în 325, a fost adoptat Crezul de la Niceea. Înainte de anul 1453, a fost adoptată versiunea actualizată a aceluiași Crez de la Niceea. Înainte de 31 î.Hr., doi conducători politici au rostit minciuni la aceeași masă. În 325, minciunile spirituale au fost rostite la aceeași masă. Acești doi martori identifică minciunile

politice și spirituale care au fost adoptate în 1439, la Conciliul de la Florența. Acest Crez de la Niceea actualizat a fost numit Decretul de Unire.

Prima etapă de hotar a minciunilor la o singură masă a avut loc înainte de 31 î.Hr. și a fost între două facțiuni politice ale Romei păgâne. Timpul rânduit pentru acele minciuni a fost 31 î.Hr. și a constat în Augustus, un simbol al Romei, împotriva unei confederații alcătuite dintr-un bărbat și o femeie, reprezentând Egiptul. Al doilea set de minciuni a fost în 325, iar timpul rânduit a fost 330. Al treilea set de minciuni a fost în 1439, iar timpul rânduit a fost 1449–1453. Cei aflați la masă în 1439 reprezentau Roma occidentală și Roma orientală, Roma orientală urmărind un obiectiv politic prin consimțirea la un argument religios. 31 î.Hr., urmat de 330 și apoi de 1453, reprezintă o întreită aplicare a liniei Romei.

Amenințarea politică a alianței dintre Marc Antoniu și Cleopatra a prefigurat amenințarea spirituală a ereziei arianismului din 325, care, la rândul ei, a prefigurat amenințarea politică și religioasă a turcilor islamici din 1439.

Doktrine Nicejskega veroizpovedanja so laži in v njih ni resnice. Dokument, podpisan 6. julija 1439 na florentinskem koncilu, se je imenoval Odlok o uniji in je predstavljal iste laži in še več. Ko so se odposlanci leta 1439 vrnili v Konstantinopel, so jih pričakali jeza in obtožbe o izdaji. Med ljudmi je krožil rek: »Raje turški turban kakor papeževa mitra.«

Uniunea a fost semnată în principal deoarece Împăratul Bizantin avea nevoie disperată de ajutor militar din partea Occidentului împotriva otomanilor. Odată ce a devenit limpede că foarte puțin ajutor militar (sau deloc) urma să vină, sprijinul pentru uniune s-a risipit. În anii 1450–1451, mai multe sinoade răsăritene au respins uniunea, iar după căderea Constantinopolului în 1453, uniunea a fost abandonată cu totul. Rezultatul final al Decretului de Unire de la Florența este considerat de Biserica Ortodoxă Răsăriteană drept un sinod eșuat și respins. Nu este recunoscut ca valid. Biserica Romano-Catolică, însă, îl consideră în continuare un conciliu ecumenic valid.

Nous établissons la logique permettant de comprendre comment les caractéristiques prophétiques du deuxième malheur se répètent dans l'histoire du troisième malheur. La prophétie de cent cinquante ans du premier malheur commença le 27 juillet 1299 et prit fin le 27 juillet 1449.

1449

কনস্টান্টিন একাদশ পালাইওলোগোস ১৪০৪ সালে জন্মগ্রহণ করেন এবং ১৪৪৯ সালের জানুয়ারি থেকে ১৪৫৩ সালের ২৯ মে পর্যন্ত শাসন করেন। তিনি পূর্ব রোমান (বাইজান্টাইন) সাম্রাজ্যের শেষ সম্রাট ছিলেন; এই সাম্রাজ্য ১,১০০ বছরেরও অধিককাল স্থায়ী ছিল। ১৪৫৩ সালে উসমানীয় অবরোধের সময় তিনি প্রায় ৭,০০০ থেকে ৮,০০০ প্রতিরক্ষাকারী নিয়ে মেহেমেদ দ্বিতীয়ের ৮০,০০০-এর অধিক সৈন্যবাহিনীর বিরুদ্ধে কনস্টান্টিনোপলের প্রতিরক্ষা সাহসিকতার সঙ্গে পরিচালনা করেন। ১৪৫৩ সালের ২৯ মে, কনস্টান্টিনোপল অবশেষে পতিত হলে, তিনি নিগরপ্রাচীরে যুদ্ধরত অবস্থায় নিহত হন। তাঁর দেহ কখনোই নিশ্চিতভাবে শনাক্ত করা যায়নি। তাঁর মৃত্যু রোমান সাম্রাজ্যের সমাপ্তিকে চিহ্নিত করে (অর্থাৎ খ্রিস্টপূর্ব ২৭ সালে অগাস্টাস কর্তৃক প্রতিষ্ঠিত সাম্রাজ্যের শেষ প্রত্যক্ষ ধারাবাহিকতা)।

El este amintit în istoria greacă și în tradiția ortodoxă ca o figură eroică — adesea numit în legendă „Împăratul de Marmură” (credința că într-o zi se va întoarce pentru a salva Constantinopolul).

იოანე VIII პალეოლოგოსი (1392–1448) იყო ბიზანტიის იმპერიის ბოლოსწინა იმპერატორი, რომელიც მეფობდა 1425–1448 წლებში. იგი იყო იმპერატორ მანუელ II პალეოლოგოსის უფროსი ძე და კონსტანტინე XI-ის უფროსი ძმა. იოანე VIII-მ თავისი მეფობის უმეტესი ნაწილი სასოწარკვეთილად გაატარა, ოსმალთა წინააღმდეგ მომაკვდავი ბიზანტიის იმპერიის გადასარჩენად. 1439 წელს იგი პირადად გაემგზავრა იტალიაში და თავმჯდომარეობდა ფლორენციის კრებას, სადაც მან და აღმოსავლური მართლმადიდებელი დელეგაცია დროებით დათანხმდნენ რომის კათოლიკურ ეკლესიასთან გაერთიანებას და რომის პაპის ეკლესიის მეთაურად აღიარებას. კონსტანტინე დიდი ასევე თავმჯდომარეობდა ნიკეის კრებას. იოანე VIII იმედოვნებდა, რომ პაპობასთან ეს კავშირი თურქების წინააღმდეგ დასავლეთის სამხედრო დახმარებას მოიტანდა, მაგრამ ეს გაერთიანება კონსტანტინოპოლში მეტად არაპოპულარული იყო და საბოლოოდ მარცხით დასრულდა. იოანე VIII 1448 წელს გარდაიცვალა (ბუნებრივი მიზეზებით), კონსტანტინოპოლის 1453 წელს დაცემამდე მხოლოდ ხუთი წლით ადრე. ამის შემდეგ მისი ძმა, კონსტანტინე XI, იმპერატორი გახდა და ქალაქის დაცვისას დაიღუპა.

Atunci când Ioan al VIII-lea a murit în 1448, fratele său, Constantin al XI-lea, a fost ales ca succesor. Până în 1448, Imperiul Bizantin devenise un mic stat vasal, iar otomanii exercitau o influență semnificativă asupra celui care se așeza pe tronul Constantinopolului. La 27 iulie 1449, în ultimii ani ai Imperiului Bizantin, a avut loc un eveniment politic de mare însemnătate. Împăratul bizantin Ioan al VIII-lea Paleologul murise mai devreme, în 1448. Fratele său, Constantin al XI-lea Paleologul (ultimul împărat), a fost proclamat împărat la Constantinopol. Totuși, înainte ca Constantin al XI-lea să urce oficial pe tron, el a trimis ambasadori la sultanul otoman (Murad al II-lea) și a cerut permisiunea de a domni. Sultanul a acordat acea permisiune, și numai atunci Constantin al XI-lea a fost încoronat în mod oficial și recunoscut ca împărat. Acest act a fost privit ca predarea de bunăvoie a independenței bizantine. Pentru prima dată, un împărat bizantin recunoștea în mod deschis că domnea numai cu îngăduința turcilor otomani. Numai patru ani mai târziu, în 1453, Constantinopolul a căzut în mâinile otomanilor.

Trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile după 27 iulie 1449, la 11 august 1840, turcii au căutat protecție împotriva Egiptului, supunându-se celor patru mari puteri europene, împlinind astfel profeția unui ceas, a unei zile, a unei luni și a unui an. Am stabilit acum logica necesară pentru a aplica prima și a doua nenorocire la legea duminicală care urmează să vină în curând. Petru, ca simbol al celor o sută patruzeci și patru de mii, reprezintă mișcarea celui de-al treilea înger, iar William Miller reprezintă mișcarea din primul și al doilea înger. Ambele mișcări sunt asociate cu „chei”.

> Și voi pune pe umărul lui cheia casei lui David; va deschide, și nimeni nu va închide; va închide, și nimeni nu va deschide. Isaia 22:22.

> Și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea; și porțile Locuinței morților nu o vor birui. Îți voi da cheile Împărăției cerurilor; și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri; și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri. Matei 16:18, 19.

Vom aborda bătălia de la Ninive în articolul următor ca pe „cheia" care nu doar deschide adâncul fără fund, ci ca pe cheia profetică ce aliniază întreaga mărturie a capitolului unsprezece din Daniel într-o ordine desăvârșită. În visul lui Miller, „cheia" atașată de lădiță era metoda de studiu biblic a lui Miller. Dovedirea prin texte a istoriei millerite, combinată cu „rând peste rând" în istoria celui de-al treilea înger, este cheia care îngăduie cheii din Apocalipsa nouă să descuie și să alinieze în ordine istoria ascunsă a mesajului extern din versetul patruzeci.

Vom continua considerațiile noastre în articolul următor.

> „Pentru proroc, roata din mijlocul unei roți, înfățișările făpturilor vii legate de ele, toate păreau complicate și de neexplicat. Dar mâna Înțelepciunii Infinite se vede printre roți, iar ordinea desăvârșită este rezultatul lucrării ei. Fiecare roată lucrează în armonie desăvârșită cu fiecare dintre celelalte." Testimonies to Ministers, 214.